

Kállay Kotász Zoltán

KI EZ AZ EMBER?

2017-04-19 | VERS

L. Andrásnak

Tíz év múlva megkérdezted, ki vagyok.

Én vagyok, aki a K. téren az A. utca előtt álltam,
magasra emeltem a zászlót,
te pedig az emelvényről megafonnal odaharsogtál:
„Kérem, ott hátul... A zászlót... Csavarja össze! Igen, Ön, aki lengeti!

Világosan kértük, hogy ilyen szimbólummal
ne vegyen rész a tüntetésen senki!”
Leengedtem a rudat,
(pontosabban átadtam a mellettem állónak – rossz érzés zászlót leengedni),
tölcsért formáltam a kezeimből,
és harmincezer ember feje felett visszaordítottam:
– Hülye vagy!

Én vagyok, aki a nagyon fontos konferencián,
a fontos mondatok kellős közepén
csődöt mondó hangosításnál előkanyarodtam a paravánok mögül,
csatlakozó és aljzat újra-illesztésével elhárítottam a hibát,
mosolyogva intettem,
és eltűntem.

Én vagyok, aki a téren (H. tér, fontos csomópont)
melletted álltam az emberárban,
és hitetlenkedő áhítattal
ámultam,
bámultam,
cirógattam,
csócsálgattam,
kápráztam,
szédelegtem,
zokogtam
(miként álom és ébrenlét határmezsgyéjén)
a csendes összeomlást.

Én vagyok,
aki itt és ott,
ezt meg azt,
ezért és azért –

Én vagyok, vagyis én leszek, aki ott állok majd
a megnevezhetetlen
téren,
megafon, zászló, csatlakozó, aljzat, paraván nélkül,
szimbólumok,
kanyarok,
hibák,
áhítat és határmezsgye nélkül,
cirógatás nélkül,
valóság nélkül,
ott állok majd, ahol mindenki áll –
ahol már
senkisem –

és nem lesz fontos a nevem.

kép | delmagyar.hu